

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové ve věci

žalobce: **P. V.**
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Klegou
sídlem Bohumínská 1553, 735 32 Rychvald

proti
žalovanému: **Městský úřad Bílovec**
sídlem 17. listopadu 411, 743 01 Bílovec
zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Panáčkem
sídlem Sborová 81, 742 45 Fulnek

za účasti: **Severomoravské vodovody a kanalizace a.s.**
sídlem 28.října 1235/169, 709 00 Ostrava

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného

takto:

- I. Soud **určuje**, že bylo nezákonným zásahem žalovaného nezahájení řízení o odstranění stavby části vodovodu na pozemku parc. č. X, katastrální území X, obec B., v rozsahu, který je v rozporu se stavebním povolením z 31. 1. 1985 (trasa vodovodu znázorněná na výkresu SmVaK – VODOVOD I. a II. STAVBA BÍTOV PROVOZNÍ ŘÁD z 11/1986

mezi bodem A2 a A4 a od bodu A4 ve směru k bodu A5 po hranici pozemku parc. č. X s pozemkem parc. č. XA, vše v k. ú. X, obec B.).

II. Žalovanému se **přikazuje** zahájit řízení o odstranění stavby části vodovodu, uvedené ve výroku I. tohoto rozsudku, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Ve zbytku se žaloba **zamítá**.

IV. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 53 299 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Jiřího Klegy, advokáta se sídlem Bohumínská 1553, Rychvald.

V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Toto je v pořadí třetí rozsudek ve věci, když první (ze dne 20. 9. 2023 č. j. 22 A 19/2023-42) byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 9. 2024 č. j. 4 As 380/2023-42. Důvodem zrušení bylo, že krajský soud nevyrozuměl vlastníka vodovodu o probíhající řízení, přičemž ten, pokud by oznámil, že hodlá být osobou zúčastněnou, mohl by předejít další argumentaci či navrhnout důkazy relevantní pro posouzení věci. Poté soud rozhodl rozsudkem ze dne 11. 12. 2024 č. j. 22 A 19/2023-104, tento rozsudek byl zrušen rozsudkem NSS dne 24. 7. 2025 č. j. 4 As 16/2025-66 (dále jen „zrušující rozsudek“) se závazným právním názorem, jak bude rozvedeno níže.
2. Podanou žalobou se žalobce domáhal, aby soud rozhodl, že je nezákonným zásahem nezahájení řízení z moci úřední o odstranění stavby vodovodu, znázorněného na orientačním zákresu sítě ze dne 11. 12. 2017, nacházejícího se na pozemku parc. č. X, o výměře 6 705 m², LV XB, katastrální území X, obec B., a aby soud přikázal žalovanému zahájit řízení o odstranění stavby tohoto vodovodu.
3. Žalobce uvedl, že je vlastníkem výše označeného pozemku, a že stavba vodovodu tam neměla být v žádném případě umístěna. Na základě stavebního povolení z 31. 1. 1985 a projektové dokumentace měl vodovod probíhat v okrajích komunikace, v zeleném pásmu, nikoli uprostřed žalobcova pozemku. Změna umístění stavby nebyla schválena žádným správním orgánem, nebyla odsouhlasena tehdejším vlastníkem či uživatelem pozemku. Dokonce ani následná kolaudace nebyla provedena podle skutečného stavu, v kolaudačním rozhodnutí z 15. 6. 1987 je v grafické části zakreslena předmětná stavba diagonálně, což neodpovídá skutečnosti ani původní projektové dokumentaci, kolaudační rozhodnutí je pro zjevnou vnitřní rozpornost grafické části nicotné. Také v rámci územního plánu obce B. je předmětná stavba zaznačena jako v původní projektové dokumentaci, přitom se jedná o veřejný podklad, ze kterého vychází nejen orgány veřejné moci, ale i všechny ostatní subjekty. Žalobce rozsáhle citoval z judikatury (část V. a VI. žaloby) a uzavřel, že žalovaný nesprávně vyřídil jeho podnět směřující k zahájení řízení o odstranění stavby, když je podle žalobce pouhou spekulací sdělení žalovaného, že ke změně trasy vodovodu došlo s vědomím věcně a místně příslušného vodoprávního úřadu. V replice k vyjádření žalovaného žalobce

vyličil svá jednání s úřady a zopakoval argumentaci z žaloby. V replice z 9. 12. 2024 žalobce opět zopakoval svou argumentaci z žaloby.

4. Žalovaný ve vyjádření zdůraznil, že vodovodní síť v obci B. byla vybudována ve dvou etapách. Úsek na předmětném pozemku v rámci 1. stavby byl zkolaudován prokazatelně se změnou trasy, s čímž koresponduje spisový materiál 2. stavby, na jehož výkresech je trasa zasahující pozemek parc. č. X v k. ú. X zakreslena v souladu se současným stavem. Žalovaný poukázal na tehdy platnou úpravu stavebního práva a dalších tehdejších právních předpisů a navrhl zamítnutí žaloby.
5. Osoba zúčastněná na řízení – vlastník vodovodní sítě v obci B. – ve vyjádření uvedla, že stavba vodovodu pro veřejnou potřebu probíhala v 80. letech minulého století, a to ve 2 etapách, jednalo se o rozsáhlou stavbu zahrnující kromě rozvodných, výtlačných a zásobovacích řadů i výstavbu dvou vodojemů a čerpací stanice. Stavba realizovaná v 1. etapě byla kolaudována se změnou trasy oproti původní projektové dokumentaci. Účastníkem řízení byl tehdejší uživatel pozemku JZD 1. máj Tísek. Druhá etapa byla kolaudována v roce 1988, účastníkem bylo opět JZD a rovněž i právní předchůdce žalobce S. V. Z projektové dokumentace 2. etapy je zřejmé, že projektant počítal s umístěním vodovodu na pozemek č. X, neboť síť je navázána na vodovod umístěný na pozemku žalobce. Podle osoby zúčastněné je nutné dívat se na celou věc optikou tehdy platné právní úpravy, když předmětný pozemek byl (a i v současné době je) ornou půdou a umístění podzemní stavby nemělo žádný vliv a nijak negativně neovlivňovalo obvyklou činnost na pozemku. Osoba zúčastněná má za to, že ve stavebním řízení nedošlo k pochybení, které by vyžadovalo tak razantní zákrok, kterého se žalobce domáhá. Žalobcem uváděná judikatura není pro tento případ přílehavá, neboť nejde o stavbu nepovolenou, nýbrž o stavbu, která je součástí poměrně významné a rozsáhlé liniové stavby vodního díla, což je navíc stavba, které zákonodárce přiznává zvýšenou ochranu, kdy s účinností od 1. 1. 2014 vzniklo ve prospěch této sítě tzv. zákonné věcné břemeno (§ 59a zákona č. 254/2001 Sb.). Osoba zúčastněná na řízení v této souvislosti poukázala na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1911/16 ze dne 6. 9. 2016, na rozhodnutí NSS ze dne 13. 8. 2020 sp. zn. 1 As 268/2019 a navrhla zamítnutí žaloby.
6. Krajský soud nejprve uvádí (s ohledem na rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2021 č. j. 6 As 108/2019-39), že ten, kdo tvrdí, že je dotčen na svém hmotném právu faktickou nečinností stavebního úřadu, který v rozporu s § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) nezahájil řízení o odstranění nepovolené stavby, se může bránit proti takové faktické nečinnosti správního orgánu žalobou na ochranu před nezákonným zásahem (§ 82 násl. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“). Žalobce v daném případě tvrdil takové skutečnosti a také před podáním žaloby vyčerpal prostředky ochrany proti nečinnosti ve správním řízení. Citovaný rozsudek je přitom použitelný i za účinnosti nového stavebního zákona, tedy zákona č. 283/2021 Sb. (srov. též bod 45 zrušujícího rozsudku).
7. Z listin předložených žalobcem, jejichž obsah byl sdělen u jednání dne 20. 9. 2023, soud zjistil, že žalobce nabyt vlastnictví k předmětnému pozemku od své matky na základě darovací smlouvy ze dne 10. 8. 2016, jednalo se o ornou půdu. Tento pozemek lze charakterizovat jako podélný obdélník, který na kratších stranách (západní i východní) hraničí s komunikacemi. Podzemní vedení vodovodního řádu probíhá po délce pozemku (od komunikace ke komunikaci) a obsahuje „odbočku“ směrem k sousedním rodinným domům na jihu (orientační zákres sítě z 11. 12. 2017 a vytýčení podzemního vedení z 1. 2.

2019). Tento faktický průběh vodovodního vedení nebyl v soudním řízení žalovaným ani osobou zúčastněnou na řízení zpochybněn.

8. Z obsahu správní dokumentace soud zjistil, že výstavba vodovodu v obci B. se uskutečnila ve 2 navazujících, či spíše prolínajících se etapách, jednalo se o komplexní stavební dílo v rozsahu téměř 5 km vodovodního vedení spolu s příslušným technickým vybavením (vodojem, čerpací stanice). Ve stavebních povoleních nejsou uvedena konkrétní parcelní čísla pozemků, rozhodnutí odkazují na schválenou projektovou dokumentaci. První etapa byla povolena rozhodnutím z 31. 1. 1985, a pokud jde o (nyní žalobcův) pozemek, podle projektové dokumentace mělo být vodovodní vedení umístěno jen při východní hraně předmětného pozemku, rovnoběžně s komunikací poblíž tehdejší požární zbrojnice a MNV (výkres podrobné situace z 7/1984). První etapa byla kolaudována v roce 1987, kolaudační protokol uvádí, že stavba byla provedena podle schválené projektové dokumentace s drobnými změnami v trase, které však neovlivní bezpečné užívání tohoto vodohospodářského díla. Druhá etapa byla povolena rozhodnutím z 3. 12. 1986, ve výkresu podrobné situace jsou jednak zachyceny „vodovodní řady ve výstavbě“ – čárkovaně (tedy stavby z 1. etapy – pozn. soudu), a dále „vodovodní řady 2. stavby“ – plnou čarou. Stejnou trasu vodovodu obsahuje výkres SmVaK – VODOVOD I. a II. STAVBA BÍTOV PROVOZNÍ ŘÁD z 11/1986, který je navíc opatřen označením lomových bodů písmenem A. Situace ohledně (nyní žalobcova) pozemku je na těchto dvou výkresech zachycena již shodně jako ve vytýčení podzemního vedení z roku 2019 (srov. bod 7 tohoto rozsudku): vodovodní vedení probíhá nejprve svisle podél východní hrany pozemku, poté se ale v bodě A2 pravoúhle lomí a pokračuje vodorovně napříč tímto pozemkem do bodu A4, kde má „odbočku“ na jih, pokračující po pozemku parc. č. XA k bodu A5. Tato část je čárkovaně (1. etapa). Plnou čarou (= 2. etapa) je zakreslena část vedení od bodu A4 vodorovně napříč pozemkem až k jeho západní hraně. Žalovaný sdělil dne 10. 11. 2022 žalobci k jeho podnětu, že neshledal důvody k zahájení řízení z moci úřední o nařízení odstranění stavby vodovodního řadu na pozemku parc. č. X v k. ú. X, se závěrem, že stavba disponuje jak stavebním povolením, tak kolaudačním rozhodnutím, vydaným prokazatelně s vědomím příslušného vodoprávního úřadu o provedené změně.
9. Ze spisové dokumentace tedy vyplývá, že svislá část vodovodního vedení u východní hranice žalobcova pozemku byla povolena v 1. etapě a postavena v souladu s projektovou dokumentací 1. etapy. Tvrzení žalobce, že vodovod měl probíhat v okrajích komunikace, tedy mimo jeho pozemek, tak neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu. Úsek v západní části pozemku (od komunikace po odbočku – bod A4) byl řádně povolen ve 2. etapě a vybudován beze změn oproti projektové dokumentaci stavby 2. etapy. Tvrzení žalobce, že vodovod neměl vůbec vést po jeho pozemku, tak neodpovídá zjištěnému skutkovému stavu.
10. Jiná je však situace ohledně střední části vodovodního vedení, tedy mezi bodem A2 a A4 a od bodu A4 ve směru k bodu A5 po hranici pozemku parc. č. X s pozemkem parc. č. XA. Tato část byla realizována v rozporu se schválenou projektovou dokumentací a stavební úřad při kolaudaci vzal na vědomí a zkolaudoval v uvedeném rozsahu vodovod v trase odlišné od umístění schváleného ve stavebním povolení.
11. K tomu vyslovil NSS ve zrušujícím rozsudku právní názor, jímž je krajský soud vázán: [44] Kolaudačním rozhodnutím Okresního národního výboru Nový Jičín ze dne 15. 6. 1987, č.j. VLHZ/4685/86/Pe-235, bylo schváleno užívání vodovodu, včetně jeho části vybudované v rozporu se stavebním povolením. Obdobnou situací se zabýval Nejvyšší

správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2008, č. j. 3 As 11/2007-92, na který též poukázal stěžovatel v kasační stížnosti. V tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval nařízením odstranění stavby kanalizačního sběrače postaveného v rozporu se stavebním povolením a mimo jiné konstatoval: „Z dikce citovaného ustanovení [§ 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976, pozn. čtvrtého senátu] zcela jednoznačně vyplývá, že předmětné řízení o odstranění stavby je navázáno na stavební řízení, resp. stavební povolení, tudíž existence kolaudačního rozhodnutí je pro zjišťování splnění podmínek řízení dle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona právně bezvýznamná. Pro nařízení odstranění stavby podle výše uvedeného ustanovení je rozhodné, zda jsou splněny toliko podmínky výslovně stanovené v tomto ustanovení. V souzené věci tomu tak nesporně bylo, neboť stavba kanalizačního sběrače byla prokazatelně a nezpochybňovaně postavena v rozporu se stavebním povolením, současně stavebník nepodal žádost o její dodatečné povolení. Nelze souhlasit s názorem stěžovatele, že vydané kolaudační rozhodnutí nabírá soulad provedení stavby s platným stavebním povolením. Ačkoliv stavební úřad v kolaudačním řízení zejména zkoumá, zda byla stavba provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené ve stavebním povolení (§ 81 odst. 1 stavebního zákona), nemůže případné pochybení stavebního úřadu při vydání kolaudačního rozhodnutí zhojit (legalizovat) opomenutý, nicméně podstatný rozpor provedené stavby se stavebním povolením. Sama existence kolaudačního rozhodnutí, byť i pravomocného, nebrání tak postupu stavebního úřadu v řízení o nařízení odstranění stavby podle ust. § 88 odst. 1 stavebního zákona, proto úvahy, zda je kolaudační rozhodnutí pravomocné či nikoliv, jsou pro splnění podmínek dle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona bezpředmětné.“

[45] Výše uvedené závěry se plně uplatní také v posuzované věci, v níž se jedná o skutkově podobnou věc. Nic na tom nemění, že v posuzované věci se při posouzení splnění podmínek pro odstranění části stavby vodovodu postupuje podle § 250 odst. 1 písm. b) nového stavebního zákona a v rozsudku č. j. 3 As 11/2007-92 se jednalo o § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976. Právní úprava podmínek pro zahájení řízení o nařízení odstranění stavby v novém stavebním zákoně je věcně obdobná jako dle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 2006, resp. dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 1976 (srov. též rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 5. 9. 2024, č. j. 43 A 66/2022-59, bod 24). V této souvislosti je třeba především zdůraznit, že jestliže § 250 odst. 1 písm. b) nového stavebního zákona používá formulaci *byla provedena bez povolení podle tohoto zákona anebo v rozporu s ním*, nelze to chápat tak, že by se toto ustanovení mělo vztahovat pouze na stavby realizované po nabytí účinnosti nového stavebního zákona (tj. po 1. 7. 2024), provedené bez nebo v rozporu s povolením vydaným podle nového stavebního zákona. Naopak toto ustanovení dopadá i na stavby realizované za účinnosti dřívějších stavebních předpisů bez povolení či v rozporu s povolením vyžadovaným tehdejší právní úpravou. Nejvyšší správní soud se v tomto ohledu ztotožňuje s názorem vysloveným v právě cit. rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 43 A 66/2022-59, bod 25, kde se uvádí: „Za »povolení podle tohoto zákona« je nutno považovat též povolující rozhodnutí podle stavebního zákona 2006. Nelze totiž rozumně akceptovat doslovný výklad, který by ignoroval povolení podle předchozích právních předpisů. Zcela jistě nebylo úmyslem racionálního zákonodárce, aby se ze staveb legálně postavených v minulosti staly černé stavby, nebo naopak aby stavby realizované v rozporu s dřívějšími povoleními nešlo za účinnosti nové právní úpravy potírat. Takový výklad by byl absurdní a znamenal by naprostou rezignaci na ochranu veřejných zájmů na úseku stavebního pořádku.“

[46] Aplikovatelnosti shora přdestřeného právního názoru vysloveného v rozsudku NSS č. j. 3 As 11/2007-92 není na překážku ani to, že v posuzované věci stavební úřad stavbu vodovodu vědomě zkolaudoval se změnou oproti stavebnímu povolení (jak vyplývá z kolaudačního protokolu), kdežto ve věci sp. zn. 3 As 11/2007-92 změny stavby (resp. její trasy) vyšly najevo až po kolaudaci (viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 Ca 168/2006-40, který zdejší soud přezkoumával ve věci sp. zn. 3 As 11/2007). Rozhodující je objektivní rozpor zkolaudované stavby se stavebním povolením, který nastal v posuzované věci i ve věci sp. zn. 3 As 11/2007. V posuzované věci tak byly v důsledku rozporu v umístění části stavby vodovodu oproti stavebnímu povolení splněny podmínky pro zahájení řízení o nařízení odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona z roku 2006 [resp. nyní dle § 250 odst. 1 písm. b) nového stavebního zákona], a žalovaný tak byl povinen podle § 129 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006 zahájit řízení o odstranění stavby. Pokud tak neučinil, dopustil se nezákonného zásahu ve smyslu § 82 s. ř. s.

[47] V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud přisvědčuje též názoru stěžovatele, že změna vedení vodovodu nebyla nikdy schválena. Vodovod byl zkolaudován v odlišné trase od stavebního povolení, což však vskutku nepředstavuje legalizaci změny trasy vodovodu oproti stavebnímu povolení, a to tím spíš, že ve výroku ani v odůvodnění kolaudačního rozhodnutí k tomu stavební úřad nic neuvedl. V žádném případě nelze akceptovat možnost, že by stavební úřad mohl konkludentně zhojit rozpor stavby se stavebním povolením. Pokud by se jednalo o tzv. nepodstatnou odchylku oproti projektové dokumentaci, musel by stavební úřad postupovat podle § 81 odst. 4 stavebního zákona z roku 1976, dle kterého *s kolaudačním řízením může být spojeno řízení o změně stavby (§ 68), pokud se skutečné provedení podstatně neodchyluje od dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení*. To se zcela zjevně v posuzované věci nestalo. Nadto je zřejmé, že posuzovaný rozpor umístění vodovodu ve zcela odlišné trase na odlišných pozemcích oproti stavebnímu povolení, resp. projektové dokumentaci, nemohl představovat nepodstatnou odchylku ve smyslu § 81 odst. 4 stavebního zákona z roku 1976. Odchylku zkolaudovaného vodovodu od umístění povoleného stavebním povolením o délce 156 m mezi bodem A2 a hranicí mezi pozemky p. č. XA a XC, k. ú. X, z čehož část vodovodu o délce 138 m (mezi bodem A2 a hranicí mezi pozemkem stěžovatele a pozemkem p. č. XA, k. ú. X) vede přes pozemek stěžovatele, totiž nelze považovat za nepodstatnou, a to ani při zohlednění celkové délky projednávaného vodovodu o délce přibližně 5 km. Ve vztahu k dotčenému pozemku stěžovatele se totiž jedná o odchylku naprosto zásadní, kdy trasa vodovodu nevede pouze krátce po východním okraji pozemku stěžovatele při komunikaci (jak bylo povoleno), ale v rozporu se stavebním povolením zasahuje do větší části stěžovatelova pozemku. Je tudíž na místě stěžovateli přisvědčit, že zkolaudovanou odchylku v trase vodovodu není možné brát jako „drobnou“ s ohledem na její rozsah a povahu a s ohledem na obsah stavebního povolení, podle kterého měly být vodovodní řady vedeny v okrajích komunikací, v zelených pásmech. O nepodstatnou odchylku se nejedná, pokud je stavba, byť jen zčásti provedena na pozemku jiném, než na kterém byla povolena, neboť v takovém případě se již nejedná o otázku technickou, ale o otázku právní a dochází k zásahu do práv osob odlišných od stavebníka.

12. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalovaný nejednal v souladu se zákonem, pokud na základě podnětu žalobce nezahájil podle § 129 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006 (resp. nyní podle § 250 až § 252 nového stavebního zákona) z úřední povinnosti řízení

o odstranění stavby části vodovodu umístěné na žalobcově pozemku, a to v rozsahu, který je v rozporu se stavebním povolením ze dne 31. 1. 1985.

13. Pokud jde o další žalobní námitky, soud ověřil ze správní dokumentace, že kolaudační rozhodnutí z 15. 6. 1987 neobsahovalo žádnou grafickou část. Výkres, na který poukazoval žalobce (s diagonální modrou čarou) je podle soudu patrně podkladovým, pomocným materiálem. Soud nemá za to, že by kolaudační rozhodnutí z 15. 6. 1987 bylo nicotné, poukazuje k tomu dále na body [50] až [52] zrušujícího rozsudku, v němž se NSS touto otázkou také zabýval. Pokud jde o namítaný stav územního plánu obce Bítov, tím se soud nezabýval, neboť to nemá žádný vliv na otázku, zda žalovaný měl či neměl zahájit řízení o odstranění stavby. Pokud jde o navržený a soudem zamítnutý důkazní návrh regulačním plánem obce, žalobce neupřesnil, o jaký konkrétní dokument by mělo jít – snad měl být z roku 1987, ovšem pak by se těžko mohl vztahovat ke stavbám, povoleným v roce 1985 a 1986. Navíc je v této věci podstatné, kde se stavba skutečně nachází a zda byla povolena ve smyslu tehdejších právních předpisů, nikoli, kudy stavba *měla* vést podle územně plánovací dokumentace. K těmto otázkám soud dále odkazuje na zrušující rozsudek NSS, zejména na body [27], [29] a [32].
14. Krajský soud tedy určil, co bylo nezákonným zásahem žalovaného (výrok I.), přikázal žalovanému zahájit řízení o odstranění části vodovodu, uvedené ve výroku I. (výrok II.) a ve zbytku žalobu zamítl s ohledem na závěry uvedené v bodě 9. tohoto rozsudku (výrok III.).
15. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., když žaloba na ochranu před nezákonným zásahem byla důvodná co do jejího základu. Procesně úspěšný žalobce vynaložil náklady na soudní poplatky v celkové výši 7 000 Kč a náklady právního zastoupení v celkové výši 46 299 Kč (8 úkonů právní služby po 3 100 Kč, 8x režijní paušál po 300 Kč, 2 úkony právní služby po 4 620 Kč a 2x režijní paušál po 450 Kč, ztráta času 600 Kč, cestovné 324 Kč, DPH 8 035 Kč). Soud nepřiznal žalobci náhradu za první dvě položky z vyúčtování, neboť nešlo o náklady spojené se soudním řízením (úkony s datem 11. 10. 2022 a 5. 12. 2022, ve vyúčtování mylně datované rokem 2025).
16. Výrok o náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., když soud jí neuložil v řízení plnění žádné povinnosti ani neshledal důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání náhrady.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je přípustná** kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Nepřípustná je taková kasační stížnost, na níž dopadají výluky z přípustnosti stanovené v § 104 s. ř. s.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat nařízení výkonu rozhodnutí.

Ostrava 18. září 2025

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje